

*Sverige har fået to
nye adelsslægter*

DANSK ADEL DØR UD

*Det blå blod er
blevet tyndere,
og titlernes tid
er også forbi*

Tegning:
HANS LOLLESGAARD

■ — Nu er det endelig sket. I lørdag blev den svenske dagspresse. Og det, der var sket, var noget, man ifølge blandt andet »Kvældsposten« havde ventet på i 50 år. Nemlig, at Sverige havde fået to nye adelslægter. Et par notable navne var blevet introduceret i Riddarhuset.

Vore egne riddere

Danskere har naturligvis også sine riddere både af ældre og nyere dato. Her tænkes ikke på de arme riddere, hvoraf nogle endda kun er af 2. grad, det er Ro'erne. (For en sikkerheds skyld: 1. grad er ikke riddet Rap'erne). Ingen af dem er nu rigtig fine, skal man for alvor op i rangklasserne herhjemme, så er det kun de gamle, gamle re elefantridder, hvad der ikke har noget med cirkus at gøre. Det er dog sjældent, at en almindelig Andersen bliver elefantridder, og dog er det sket. Han startede som arbejdsmand i Naksø og endte som rangkøber i København og endte som elefantridder med en elefant, der knyttede ret til at blive titulert øselsejler, men i øvrigt den

eneste ret, der er knyttet til det pyntelige blå bånd, der altid gør sig på et kjolesæt eller over en uniform.

De fine navne

Men det var adelen, vi slap for tidligt. At adle en person er en kongelig rettilighed, og sådan set kan der godt udnævnes nye adelsmænd, men siden 1906 er der, såvidt vi kan se, ikke sket (i hvert fald kun i isolerede tilfælde) optagelse i den danske adelsstand, der i dag betragtes som et rudiment fra en snart fjern fortid. Selv famillier, der kan dokumentere deres ædle afprægede, der sædvanligvis indskrænker sig til ret genealogiske interesser. Her i landet er der kun 16-180 medlemmer af den danske adel, og selv disse efterhånden indgikket så meget andet blod, at den rene linje trods papirerne er sjælden og heller næppe kunne have eksisteret uden indsprøjtning.

Det er for øvrigt pudsigt, at skælder man en mand ud for en okse er det injurierende, men hedder man Okse eller er i slægt med de gode, gamle Marsvin, så er det meget fint. Nu er de fleste Okser og Svin, Griise, Daaer, Biller, Baller, Brok'er, Galte, Gedder osv. snart en saga blott, det var ellers notable navne engang, selv om der også er dukket nogle mindre blå navne op.

der bærer en del af de samme
navne, hvad der gør det hele
lidt udflydende. Blodet er med
andre ord ikke lige tykt i alle
Krebs's og Krabber's. Vi skal
skåne de nulevende von'er og
de'er, både de syv- og de nitak-
kede, de vil faktisk fylde for
meget. En udtagelse måske, fam-
ilien von Andersen, det er der
nemlig en dansk adelslægt, der
stadig hedder. De bor ganske
vist i udlandet, den nærmeste
von Andersen i Flensborg, men
alligevel . . .

Angesigtet var mere interesseret, kan man kigge i den særlige adelskaldelse, som den berovende adelsforening udgiver. Der vrimer det med navne. Nogle af dem kan man også finde i politiregistraturen, men den er heldigvis ikke tilgængelig for enhver. At være nilakket behøver dog ikke at betyde nogen glørværdig fortid. Mange af stamfædrene var mindre ædle end heldige, men det er en anden sag, og blandt forfædrene er der ikke altid drabelige krigsmænd, store gods-
eiere eller statsmænd.

En fyrstelig fest

Engang betød anerne mere. I årene før første verdenskrig fandt nogle hofsnoget ved et udenlandsk hof, at ved en officiel festlighed skulle en enkelt sal være forbeholdt statsoverhovedet og hans gemalinde samt andre ædle slægter, der gik et

passende antal generationer tilbage. I sidste øjeblik måtte de polerede arrangører frafalde planen. Hendes majestæts bedste- eller oldefar, på den modrende side, havde været en slægtemen kordegn i Danmark . . .

Foruden Gotha-kalenderen, der er verdens fineste navnebog, og den røde adelskatalog, der i herheimene Den blå Bog, der er noget helt andet. Her er kiti- og pletl samlet, hvis de er blevet kendte navne og især, hvis de har gjort en vis indsats i almindethed. Det forhindrer dog ikke, at der er adskillige banditter imellem dem, også flere med en broget fortid. Men adelen som stand er næsten udoende. I England adler man endnu folk, men det er nærmest en almindelig titeltildeling. Den danske adels storhedstid var den ældre middelalder med en kortvarig opblomstring senere, og de fleste, som fik adelspatenter, der fik folk, der fik overladning af staten for visse områder mod at forpligte sig til at yde krigstjeneste, men da de alle rettigheder forbinde med adelspatenter bortfaldt. I 1919 gennemførtes loven om lenenes overgang til fri ejendom, og de efterladte titler er reelt intet værd. Er man blå, må man på lige fod med røde og begrøede være i besiddelse af personlige kvalifikationer, hvis man vil gøre sig gældende. De blå går al kodets gang, og farven tynder stadig ud ved

blanding med borgerlige. Tilbage bliver kun nogle gamle kister af fortidslevnene, og selv de forsvinder en dag, om ikke for andet så for tidens tand.

De gode titler

Der er heller ikke hussæi i titlerne. Etatsrådernes dage er forbi. Kun i diplomatiet kan en kancellist ende som ambassaderåd. En ambassadør bliver ikke til noget, udover at han i udlændte kaldes eksellence, så længe han er i funktion. Men han kan naturligvis pynte sig bringe med halsbånd og brocher, der uddeltes af høflighed og gammel vane. Amt- og stiftamt-mænd (som regel højere ministerielle kontorfunktionærer), kan ende som kammerherrer med ret til at bære en nøgle på bagdelen, mens finere officerer, godsejere og skovriddere udover kammerherrer også kan blive højføjermestre, der også kun er en titel, som f.eks. kammerjunker. En sådan titel ikke forveksles med en lille tvebak eller noget som kammerjæger, der er noget ganske andet. En kammerherre er en hofcharge i rangklasse 2 nr. 5, og en junker er i klasse nr. 3. En kammermusketer derimod er blot en spillemand i et mindre ensemble i et mindre lokale.

Til orientering.
Ærbødigst
M. GARE DU NORD

TROR IKKE PÅ DØDSZONE I SYDVIETNAM

**Skal den være effektiv,
må zonen føres videre
gennem Laos — men
Laos ønsker ikke at blive
inddraget i krigen**

■ De amerikanske planer om at skabe en »dødszone« gennem Syd-vietnam for derigennem at bremse infiltrationen af mandskab og ma-teriel fra Nordvietnam er fra star-ten blevet mødt med mistillid. Kri-tikerne hævder, at det kun er en ringe del af denne trafik, der går di-

rekte fra det ene område til det andet. Hovedparten går gennem nabolandet Laos.

Men selv om der siden Laos-kriserne i 1961-62 har været planer om også at oprette en spærring tværs over Laos helt frem til Mekongfloden, der danner grænsen mellem

Laos og Thailand, så bliver spær-
ringen næppe forlænget, idet Laos
ikke ønsker at blive inddraget i
krigen.

Videre ville planen kræve mindst 60.000 amerikanske soldater mere, foruden at det ville forpligte til en kraftig opbakning af den laotiske

hær, der ville få svære problemer at slås med, når Hanoi som modtræk forsøgte at føre forsyninger igennem det nordlige Laos og Thailand - for Mekong-floden udgør langt fra nogen effektiv forsvarslinje.

And-